

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

dereḳ ḥayim

Horovits, Yeshayah

zolqiew, 1802

רתולעהב תשרפ

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11744)

פרשת שלח נשא

פרש

שייפ' ורוחא אסתליק מניה ומיד מית סמו בייחא וכן בכלהו
 בין דמטי רוח' למיפק דהא אסתאיל מכו גופא כדון סכינתא לזוס זו לא
 קיימי עליה ומיד סרתא מן גופא * וז' * וולקיס דמאן דאחדב
 צה ווי לאינון חייביא דרחיקין מנה ולא אחדבדקין צה * וכמל' פ' ד'
 צי דינא אעבר צר נש כד נפיק מסי' עלמא * חד סהוא דינא ד' יסע
 עלאה דקאמרן כד נפיק רוח' מן גופא * וחד דינא כד עובדושה יאמר
 ומלוי אזלין קמיה וכרווי מכרוזי עלוי * וחד דינא כד עייל לקברת צה"י *
 וחד דינא דקברא * וחד דינא דחולעתא * וחד דינא דגיהנם * וחד דינא דמקו
 וחד דינא דרוח' דאזלא ושאט בעלמ' ולא אשכח אחר עד דישתלימותא וצדעתא
 עובדוי ודאי סבעס עדנין יחלפון עלוי * בגין כך צעי צר נש כדנין צבעה
 איסו אשכח בהאי עלמ' לדקלא מן מאריה ולאסחכל' בכל יומא
 ויומי' בעובדוי וייחוב מנייסו קמי מאריה * כד אסתמל ד' *
 מלכ' באינון דינין דצר נש כד אשחלק מסי' עלמ' אקדיס ואמר
 צרכי נפשי את' ס' פד דלא תפוק מעלמ' ססתא דאנא אשכחתי' בעול
 עם גופא * וכל קרבי את עם קדשו אחון שייפי דמסתתפא סרוג מיד
 צרוחא ססתא דאשכחתי עמכון אקדימו לצרכא סמא קדי' עדמר הקצ"ו
 לא ימטי זמנ' דלא תיכלון לצרכא לים ולאודאס עליבו * ח"ת ימר ואז י
 איס כ' יעלי' לגדור נדר נזיר דאקדיס בהאי עלמ' לאתקדשא בלו על זה
 צקדושה דמאריה :

פרשת בהעלותך

מול פני סמורה יאירו שבעת הנרות * כחיבור אלהים
 נשמת אדם * לריך לראות תמיד שחש מאיר' נשמתו
 עתור' ומסלוח * וגוף האדם הוא כלורת סמורה * כי צמורה
 ופיו ג' בליטות של קנים יוצאות ושל מעלה קטנה משל תחתיה *
 בן האדם בליטת הרגלים * ובלוטת הידים * ובלוטת האזנים *
 והגוף שבו הלכ הוא גוף המורה * וגבהו של מורה ח"י עפקיס
 דהיינו ג' אמות כשיעור אדם בינוני * כמ"ס החוספת צמסכת
 שבת בפרק המלניע והמורה לריכה להיות מקשה דהיינו חיבור
 את' מור' על החיבור ואהבה לרעך כמור' * עד ירכה עד פרסה
 בגדול ועד קטן וצוה יוצן מ"ס * ויעם כן אהרן אל מול פני המורה
 וגומר פרש"י להגיד שבתו של אהרן שלא שינה * וקשה מאי שבת
 הוא זה שלא עבר על צווי של הקצ"ה שייפא * או למה מגיד דוקא
 צמורה

פרישת של"ה בהעלותה

צמח ומטה לא זיקת למגעם מלדבר ואמר המקנה אתה לו וגומר :

עד אשר ילא מאפכס והיה לכם לזרא ראה עד היכן מגיע עונשן של המתאווה תלום ע"כ יוהר האדם מן המותרות ויספיק במועט כמ"ש יעקב אבינו ע"ה ונתן לי לחם לאכול ובגר ללבוש והארתי בזה בלות קדושה דף פ"ד (ושם נתבאר שלא יזכור האדם מידי אכלו ומידי שהותו ולא ימלא כריסו עד כדי הסגת תאוה * וביתוד הלומדי שהם פרושי' יוחר משער העם מן הרטוי סינהגו ג"כ הפרישות הזה בעלמם לבלתי יהגאלו צפת צנ החענוגי' המותר' כ"א אשר הוא לקיום נפשם וגופם הוא לברו יעשה להם ולא יוחר פמו שהוא נרמו בפרשת המן באמור ולום ארז"ל לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן ראה בזה שראוי לכל בעל תורה שיהי' מאוכלי המן כלומר סינהג' בעלמו הפרישות הכתוב באוכלי המן שהי' להם בכל יום די מחסורם לא פחות ולא יוחר והכל במד' כדי חיהם שנאמר וימודו בעומר וגומר ואפשר דלכוונת זו ארז"ל לעודו ת"ח שעה ששית בשכבר ידעת כי שעה ששית היא הלי סיום בן יתנהג הת"ח באכילתו בחלות ר"ל אכילה אמלעית צימוניה לא שיאכל אכילת גסה ולא שיחסור נפשו מכל טובה אלא יתכוון באכילתו לקיום נפשו ולהכרות גופו כדי שיהי' צדי וחזק לעבודת הש"י סוף דבר הת"ח יאחזו בקו האמלעי שיהי' עניי אכילתו מחליח הסקל בסקל הקודש לו סקול יסקל לחמו פת במסקל יאכל ומי' במסור' חסקה הוא לברו יעש' לו לכדי חייו ההכרתי ויוחר יחרים :

ואפילו בשבת לא יאכל וחר מדאי וכן יש כמה מאמרים מרז"ל מסייעין לזה ומרתיקי' החענוגי' מצעלי ת"ח ומתם ראשו' בצרייתא דקנין הור' כך היא דרכם של חורה פת במלח האכל וכו' ודע"ה אמור טוב לי כי ענית למען אלמד חקיך ג"כ במ' חולאות מיום כתב בשם הר"ר שלמה הלוי אלקביץ רבו ש בעל הפרדס שבמקום אניל' גסה ואלעס' לילית מלוים שם ע"ה שומר נפשו ירחק :

והאיש משה עניו מאוד מכל האדם * ראה עד כמה גדול מרת הענו' הנה מארע"ה * מבחר הנבראי' אלו הנביאי' ולא שזחו הכחז רק במדה העניה * ולריך לילך במדה הענוה עד קלס האחרון כסא דהקן מאוד מאלו הוה ספל רות' וספ' ל' תיי' ו

פרישת
כחוצ מכל
כחוס אבי
מטה היום ע
הולעת אב
יחר
הנה
העם
איתא
בכבוד
יכול פזור
פזורת יאו
עוד צחי
אלא ההוא
דלעיל לא
דכל מאן
דמותא ו
דאלטרין
אנין עליו
לעד עומד
ל' תיי' ו

פרשת שלח בהעדותך ט

היה מכל האדם הנה ג' עמיו היו משה ואהרן אמרו ונחנו מה
אברהם אבינו ואנכי עפר * דוד המלך ע"ס אמר ואנכי חולעת
משה היום עמיו מכולם כי אברהם המשי'ל עלמו לעפר ואפר ודוד
חולעת אבל משה אמר אין אנחנו כלום * וז' ענין מכל האדם
אדם ר"ת "אברהם דוד" משה :

י"ה אף ד' צם וילך וקסה מה מקום לחרון אף אהרן ב' לול
הקצ"ס אותם ה' לו לכחוצ תרון אף מקודם * וי"ל
לחרון אף ה' כמשמעו שחטאו ה' להם לכתירות על עינם ולחר
חטאנו וכמו שע"ז דוד כשצא אליו נהן רצויה הכף הודה ואמר
חטאתי אז אמר לו הנביא גכ ד' העביר העשהך :

ה"ה מרים ולרעה כבלג * ראה עד היכן עונם של לטון
הרע ראומה עליהם למרים הנביאה על שיחה קלה
בדברה על משרע"ס אחיה וכן הוא אומר זכור את אשר עש' ד'
אלקיד למרים בדרך בלאהך ממלרים :

ה"ע לא נסע עד האסף מרים * וחלקו לה כבוד יכללמוד
מכאן מי שרואה ת"ח אולדיק מיכה ומעונ' ומדולדל
וגבג בו כבוד ביוחר * כי את אשר יאמר ד' יוכיח * ולא כמו ש"ס
בדורות הללו בעו"ס * ת"ח שהוא עני גדל הוא שפל בעיני הדורות
ואינו להם מעלבוניה של תורה והיורא דב' ד' ונהג בו כבוד ונזר
ועטרה :

א"תא בזה"ק וציוס הקים את המושבן * ר' חייא פתח
פזר נהן לאבינוים לרקחו עומדה לעד קרנו חרים
בכבוד * פזר נהן לאבינוי מאי פזר כד"ח יש מפזר וניכף עוד *
יכול פזר בעלמא קמ"ל פזר נהן לאבינוי כיון דהיב למכני סאי
פזרתי יאות * מאי וניכף עוד בכלל וניכף עוד בעוהרת וניכף
עוד בחיי האי קרא סבי מצעי לי' יש מפזר וניכף עוד מאי וניכף
אלא שהוא אחר דברי צ"י מיהא הוא גריס לים דיתוסף מקיים
דלעיל לאוספא לים * אמר ר' יודא - אמר ר' חייא קרא לבי ד'
דכל מאן דהיב למכני אחטא אילנא דחיי ל'וספא להבוא אילנא
דמיתא וכדין אשחכת חיים וחדו לעולא ובר נס דגריס דא בשעתא
דאלטרין לי' שהוא אילנא דחיי קאים עלי' וזהו אילנא דמ'חא
אבין עלוי ובג"כ וניכף עוד כד"ח לרקחו עומדה לעד * מאי עומדה
לעד עומדה עלי' דב"כ לזוילא לי' קיימא * וחיים וצמאי דלאי יסיב
לי' תיים ואחער לגבי' תיין סבי נמי יכבין לי' ואונן סרי אילנין קיימא

שלים

י"ב

ז אתה לו
יכן מגיע
המותרות
זכול ובגר
באר-הלא
סו עד כדו
ד העם מן
ו צפח צב
סוף לצדו
אמר ולום
וי לכל בעל
ויח סכתו
ולא יוח
בר דלכוונ
ססית היא
האמלעית
טובה אלא
צרי וחזק
שיהי' עני
פת במסקל
יו הסכרתי
מאמר
מצעלי ת"ח
לחורה פת
ולמד חקין
זבין רבו ש
ים שס ע"
ד כחם גדול
צדרי' אדו
לינך צמד
ל רוס' וקמ
זוב